Lumi és a jelmezes este

Halloween estéjén mindenkinek van jelmeze, csak Luminak nincs. Kanyarról kanyarra egyre többen kérdezik, mi ő, a sor végén pedig felbukkan egy nagy, fehér alak.

Halloween estéjén a kertkaputól indult a jelmezes felvonulás, de Luminak még mindig nem volt jelmeze.

Felpróbált egy lepedőt, de az a földig ért, és folyton rálépett. Felpróbált egy papírkoronát, de az lecsúszott egészen a szeméig.

„Menj csak úgy, ahogy vagy", mondta a nagymama, és a kezébe adta a töklámpást. A lepedőt nem tette vissza a szekrénybe. A karjára vette, és mosolygott valamin.

„És ha megkérdezik, mi vagyok?", kérdezte Lumi.

„Akkor megmondod."

Lumi elindult a kertkapu felé. Egy kicsit félt, mit szólnak majd a többiek.

Az első kanyarnál a béka várta, aranyszínű koronával a fején.

„Brekeke! Én király vagyok. Te mi vagy, Lumi?"

„Én Lumi vagyok", felelte Lumi halkan.

„Az is jó!", mondta a béka, és beállt mögé.

Ment Lumi a lámpással, és ment vele a béka: brekeke.

A második kanyarnál a bagolyfióka ült a kerítésen. Vámpírnak öltözött: fekete köpenyt terített a vállára.

„Huhú! Én vámpír vagyok. Te mi vagy, Lumi?”

„Én Lumi vagyok”, felelte Lumi, most már hangosabban.

„Az is jó!”, mondta a bagolyfióka, és beállt a sorba.

Ment Lumi a lámpással, és ment vele a béka meg a bagolyfióka: brekeke, huhú.

A harmadik kanyarnál a tücsök ugrott eléjük. Póknak öltözött. Hat lába már volt, kettőt még hozzákötött.

„Cirip-cirip! Én pók vagyok. Te mi vagy, Lumi?”

„Én Lumi vagyok!”, felelte Lumi, egészen hangosan.

„Az is jó!”, mondta a tücsök, és beállt a sorba.

Ment Lumi a lámpással, és ment vele a béka, a bagolyfióka meg a tücsök: brekeke, huhú, cirip-cirip.

A negyedik kanyarnál a tacskó várta őket, tökjelmezben. A jelmez csak a hosszú teste elejére fért rá, a hátsó fele kilógott belőle.

„Vau! Én tök vagyok. Te mi vagy, Lumi?”

Lumi még ki sem nyitotta a száját, a többiek már kiabálták helyette: „Ő Lumi!”

Ment Lumi a lámpással, és ment vele a béka, a bagolyfióka, a tücsök meg a tacskó: brekeke, huhú, cirip-cirip, vau!

A kertkapunál Lumi megállt, és hátranézett, hogy megszámolja a sort. Béka, bagolyfióka, tücsök, tacskó…

És leghátul még valaki.

Valaki nagy és fehér. Nem látszott se keze, se lába.

„T-te mi vagy?”, kérdezte a béka remegő hangon.

A fehér alak nem felelt.

Senki nem mozdult.

Aztán a fehér alak felemelte a két karját.

„HUHÚÚÚ!”

Mindenki sikított, és összebújt, Lumi is.

Csak a bagolyfióka szólt ki sértődötten a kupac közepéből: „Hé! Ez az én hangom!”

Erre a fehér alak nevetni kezdett. Lumi ezt a nevetést bárhol megismerte.

„Nagymama!”

A nagymama felemelte a lepedőt, és kikukucskált alóla.

„Én szellem vagyok”, mondta. „Rám pont jó ez a lepedő.”

Ezen még a bagolyfióka is nevetett.

Aztán elindult a felvonulás. Elöl ment Lumi a lámpással, utána a béka, a bagolyfióka, a tücsök meg a tacskó, leghátul pedig a nagymama, a földig érő lepedőben.

Hazafelé elsőként a tacskó búcsúzott el, a kutyaházánál: vau. Aztán a tücsök a fűben: cirip-cirip. Aztán a bagolyfióka a tölgyfán: huhú. Végül a béka a tónál, egészen halkan: brekeke.

Lumi és a nagymama kettesben értek haza.

„Na, mi voltál ma este, Lumi?”, kérdezte a nagymama, amikor betakarta.

„Én Lumi voltam”, felelte Lumi. „Pedig féltem, mit szólnak majd ahhoz, hogy nincs jelmezem.”

„És mit szóltak?”

„Azt, hogy az is jó.” Lumi elgondolkodott. „Aztán egy király, egy vámpír, egy pók meg egy tök jött utánam. Sőt, még egy szellem is.”

A nagymama elmosolyodott. „Látod? Nem kellett hozzá se lepedő, se korona. Úgy vagy jó, ahogy vagy.”

Lumi nagyot ásított. „Akkor jövőre is Lumi leszek.”

VÉGE

Beszélgessetek róla

A mese végén megkérdezheted a gyermekedtől:

1. Ha nem lenne jelmezed, mit mondanál, mi vagy?
2. Mit gondolsz, miért mondta Lumi egyre hangosabban, hogy „Én Lumi vagyok”?
3. Te megismernéd a nagymamádat egy lepedő alatt? Miről?